

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/43/2019
Identifikačné číslo spisu:	5316206438
Dátum vydania rozhodnutia:	25.11.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:5316206438.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu E. M., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v Z. XXX, zastúpeného JUDr. Milan Ficek, advokát s.r.o., so sídlom v Bratislave, Žilinská 14, IČO: 47 232 757, proti žalovanému H. U., nar. XX.XX.XXXX, bývajúcemu v Z. XXX, zastúpenému JUDr. Branislavom Samcom, advokátom so sídlom v Žiline, Národná 15, o ochranu osobnosti, vedenom na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4C/87/2016, o dovolaní žalobcu aj žalovaného, proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2018 sp. zn. 7Co/139/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline z 26. septembra 2018 sp. zn. 7Co/139/2018 v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu o poskytnutie primeraného zadost'učinenia vo forme písomného ospravedlnenia zamietol a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušuje a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. decembra 2017, č. k. 4C/87/2016-216 žalobe vo výroku I. vyhovel a uložil žalovanému povinnosť zdržať sa rozširovania nepravdivých informácií o žalobcovi, že a) vyrezáva stromy v oplotenej záhrade žalovaného, b) ubližuje na zdraví, c) obmedzuje osobnú slobodu, d) nezákonne a bezdôvodne sa obohacuje, e) ohovára, f) vydiera, g) uzurpuje cudzie majetky; žalobu vo výroku II. (žalobca ňou žiadal písomné ospravedlnenie) zamietol. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že autorom listinného dôkazu - emailovej správy z 11. januára 2016 je žalovaný a časť tvrdenia obsiahnutá v tomto liste je predmetom rozsudového návrhu žalobcu s právom domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti. Dospel k záveru, že žalovaný nepreukázal pravdivosť uvádzaných tvrdení v tejto správe, čím došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu, v dôsledku ktorého je potrebné žalobcovi poskytnúť ochranu podľa § 11 a § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobe v tejto časti preto vyhovel. V časti žaloby, ktorou žalobca žiadal uložiť žalovanému povinnosť, aby sa ospravedlnil uviedol, že nárok uplatnený v tejto časti nie je v príčinnej súvislosti s výrokom I., lebo obsahom správy boli aj skutky, ktoré neboli predmetom konania a o ktorých súd nerozhodoval. Nemohol preto uložiť žalovanému povinnosť, aby sa ospravedlnil aj za skutky, ktoré neboli predmetom

tohto konania. Žalobný návrh bolo potrebné koncipovať v súlade s hmotnoprávnymi podmienkami uvedenými v § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo v danom prípade žalobca nesplnil. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 CSP.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalobcu a žalovaného rozsudkom z 26. septembra 2018 sp. zn. 7Co/139/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou. K odvolaniu žalovaného uviedol, že v danej veci sa malo jednať o správanie sa žalobcu, ktoré vyplývalo najmä zo susedských nezhôd obidvoch strán sporu a z konaní vedených na súde prvej inštancie majetkovoprávneho charakteru, ktoré už v minulosti prebehli a zároveň aj skončili. V celom rozsahu sa stotožnil so záverom okresného súdu, že nebolo možné jednoznačne vyvodiť, že zo strany žalobcu došlo ku konaniu, ktoré je obsahom emailovej správy z 11. januára 2016. Skutky, ktoré sú popísané v tejto komunikácii sú uvádzané jednoznačne, t. j., že žalobca sa uvedeným spôsobom správa. Súd prvej inštancie dospel preto k správne právnemu záveru, že ide o nepravdivé tvrdenia žalovaného, ktoré boli spôsobilé vyvolať neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, na základe čoho bolo dôvodné žalobe o povinnosť zdržať sa rozširovania nepravdivých informácií o žalobcovi, vyhovieť. Za porušenie práva na spravodlivý proces nepovažoval zamietnutie návrhu žalovaného na vykonanie dokazovania výsluchom jeho manželky a zať a ku skutočnostiam výrezu stromov a fyzického napadnutia, ako aj vedenia následného priestupkového konania, keďže žalobca nebol právoplatne uznaný vinným za tieto skutky v trestnom alebo priestupkovom konaní. Navyše, žalovaný sám potvrdil, že nikto nebol svedkom toho, že by žalobca vyrezal stromy na jeho pozemku a že by bol za uvedený skutok aj právoplatne priestupkovo riešený. K odvolaniu žalobcu, pokiaľ súd prvej inštancie jeho nárok na primerané zadostučinenie formou ospravedlnenia zamietol konštatoval, že právne prostriedky občianskoprávnej ochrany osobnosti možno aj kombinovať. V takomto prípade žaloba na primerané zadostučinenie musí svojím znením korešpondovať skutkom, ktoré sa týkali nároku zdržania sa rozširovania nepravdivých informácií. Ak žalobca svoju žalobnú žiadosť zodpovedajúcim spôsobom neupraví, súd jeho žalobu na priznanie navrhovanej formy morálneho zadostučinenia zamietne. V danom prípade žalobca uvádzal v emailovej správe aj ďalšie skutkové tvrdenia, ktoré neboli predmetom žaloby. Podľa odvolacieho súdu, aby morálne zadostučinenie navrhnuté žalobcom mohlo byť považované za postačujúce a účinné, bolo jeho povinnosťou vymedziť uvedený nárok tak, aby bolo z neho zrejmé, že sa týka skutkov, ktoré boli predmetom rozhodovania súdu v jeho prvom výroku. V tejto súvislosti považoval za dostatočný postup súdu prvej inštancie, ktorý na uvedené nedostatky „uloženia povinnosti formou morálneho zadostučinenia“ na základe svojich predchádzajúcich výziev poukazoval. Keďže žalobca aj naďalej zotrval na podanej žalobe s uvedeným vymedzením morálneho zadostučinenia len vo všeobecnej rovine, súd prvej inštancie správne z uvedených dôvodov žalobu v tejto časti zamietol. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobca aj žalovaný. Žalobca uplatnil dovolací dôvod podľa § 432 CSP a prípustnosť dovolania zdôvodňoval podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Uviedol, že odvolací súd (a rovnako aj súd prvej inštancie) nesprávne posúdil otázku formulácie žalobného petitu, ktorý sa týkal nároku na priznanie morálneho zadostučinenia. Vytýkal odvolaciemu súdu, že išlo o prejav neprimeraného formalizmu, ak žaloba v tejto časti bola zamietnutá len preto, že v žalobnom petite neboli bližšie uvedené nepravdivé výroky, ktoré mali byť žalovaným rozširované. V tejto súvislosti poukázal na nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 41/2015, II. ÚS 56/05, III. ÚS 273/08-22, a na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 170/99 a III. ÚS 170/99, od záverov ktorých sa odvolací súd odklonil. Hoci na závery týchto rozhodnutí poukazoval aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, odvolací súd sa v dôvodoch rozhodnutia vôbec s jeho námietkami nevysporiadal. Žiadal v tejto časti rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalovaný dôvodil prípustnosť a zároveň aj dôvodnosť svojho dovolania existenciou zmatečnej vady podľa § 420 písm. f) CSP. Uvedený procesný nedostatok videl v nevykonaní ním navrhnutých dôkazov a v porušení princípu rovnosti zbraní v procese dokazovania.

4. K dovolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný a žiadal dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení žiadal dovolanie žalovaného odmietnuť eventuálne zamietnuť ako nedôvodné.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je prípustné a súčasne aj dôvodné a že dovolanie žalovaného treba ako neprípustné odmietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dovolací súd k dovolaniu žalobcu uvádza nasledovné:

8. V danom prípade dovolateľ namietal, že odvolací súd nesprávne posúdil otázku formulácie žalobného petitu, týkajúceho sa nároku na priznanie morálneho zadošťučinenia, keď v tejto časti žalobe nebolo vyhovnené len z dôvodu, že list žalobcu formulovaný v žalobnom petite neobsahoval, za ktoré konkrétne výroky sa má žalovaný ospravedlniť. Prípustnosť dovolania uplatnil podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, keď odvolací súd sa mal v tejto otázke odkloniť od záverov vyslovených v obdobnej veci v nálezoch Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), a to predovšetkým od záverov vyslovených v náleze ústavného súdu sp. zn. II.ÚS 41/2015.

9. Podľa § 432 ods. 1 a 2 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

10. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak a) rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

11. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali.

12. V preskúmvanej veci dovolateľ uviedol, ktoré právne posúdenie veci pokladá za nesprávne a aj v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dovoláním napáda rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie. Z dôvodov jeho dovolania je zrejماً právna otázka, ktorá bola dovolacím súdom riešená a je zrejماً aj to, že od vyriešenia tejto otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ dovolateľ prípustnosť dovolania odôvodnil odklonom od rozhodnutí ústavného súdu treba uviesť, že podľa judikatúry najvyššieho súdu do pojmu „ustálená rozhodovacia prax odvolacieho súdu“ patria predovšetkým rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozhodnutia ústavného súdu do tohto pojmu zásadne nepatria. Dovolateľ v dovolaní neuviedol rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré by riešilo ním uvedenú právnu otázku, pričom ani dovolací súd

nezistil, že by táto otázka bola dovolacím súdom vyriešená. Dospel preto k záveru, že dovolanie dovolateľa treba považovať za prípustné nie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP, ale podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Treba ale zdôrazniť, že závery vyslovené v rozhodnutiach ústavného súdu, ktoré riešia obdobnú právnu otázku, aká je dovolateľom nastolená v konkrétnom dovolacom konaní, zásadne nemožno nerešpektovať, odignorovať ich; práve naopak, treba na ne spravidla vždy prihliadnuť a z týchto záverov vychádzať.

13. Dovolací súd následne pristúpil k posúdeniu dôvodnosti dovolania žalobcu.

14. V preskúmvanej veci konajúce súdy rozhodovali jednak o zdržovacej žalobe obsahujúcej v jej petite presne špecifikované konania žalovaného, ktorých rozširovania sa má žalovaný zdržať (žalobe v tejto časti bolo v celom rozsahu vyhovené) a jednak o nároku žalobcu na priznanie morálneho zadosťučinenia formou ospravedlnenia. Krajský súd svoj záver, pre ktorý potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti zamietnutia nároku na morálne zadosťučinenie, odôvodnil v podstate tým, že list, ktorým sa mal žalovaný ospravedlniť bol naformulovaný žalobcom v žalobnom petite všeobecne bez uvedenia konkrétnych výrokov, za ktoré sa mal žalovaný ospravedlniť.

15. Vo veci ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 41/2015, v ktorej rozhodoval o sťažnosti sťažovateľa, bola v spore ochrany mena a dobrej povesti právnickej osoby predmetom zdržovacia žaloba a zároveň aj žaloba o morálne zadosťučinenie formou ospravedlnenia. V porovnaní s prejednávaným sporom, vo veci rozhodovanej ústavným súdom, krajský súd rovnako svoj záver o zamietnutí návrhu sťažovateľky na priznanie morálneho zadosťučinenia odôvodnil tým, že list, ktorým sa mala žalovaná ospravedlniť naformulovaný sťažovateľkou v žalobnom petite neobsahoval, aké konkrétne nepravdivé informácie mali byť žalovanou rozširované a za ktoré výroky sa má žalovaná ospravedlniť. Ústavný súd v dôvodoch tohto rozhodnutia okrem iného uviedol, že „Konanie vo veci ochrany mena a dobrej povesti právnickej osoby je návrhovým konaním, v ktorom je všeobecný súd viazaný petitom návrhu. Formuláciou žalobného petitu tak, ako bol už citovaný (uznesenie okresného súdu sp. zn. 10 C 200/2010 zo 7. septembra 2011 o pripustení zmeny návrhu), sa sťažovateľka domáhala ospravedlnenia ako morálneho zadosťučinenia za neoprávnený zásah, ktorého sa dopustila žalovaná. Ústavný súd nespochybňuje, že v sťažovateľkou navrhnutom ospravedlnení, ktoré tvorilo obsah jej (zmeneného) žalobného petitu, neboli bližšie špecifikované nepravdivé výroky, ktoré mali byť žalovanou rozširované, za ktoré sa mala žalovaná sťažovateľke ospravedlniť. Zároveň ale ústavný súd zastáva názor, že bolo v možnostiach všeobecného súdu - s prihliadnutím na žalobný petit ako celok - identifikovať výroky, ktorými malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do práv sťažovateľky a za ktoré sa jej žalovaná má ospravedlniť. V konaní vo veciach ochrany mena a dobrej povesti žalobný petit tvorí v nároku na určenie, že určitým konaním došlo k neoprávnenému zásahu do práv žalobcu, a v nároku na poskytnutie morálneho zadosťučinenia za takýto neoprávnený zásah jeden celok. Preto aj keď tá časť žalobného petitu, ktorá sa týkala nároku na priznanie morálneho zadosťučinenia, bola formulovaná všeobecne, bola vecne previazaná s tou časťou žalobného petitu, ktorý sa týkal vyslovenia neoprávneného zásahu do práv žalobkyne na ochranu mena a dobrej povesti za presne špecifikované konania žalovanej (nepravdivé výroky obsiahnuté v predmetnom liste).“ Vyslovil názor, že postup krajského súdu v tomto prípade bol prejavom neprimeraného formalizmu. Pokiaľ ide o zásadu viazanosti súdu petitom uviedol, že nie je porušením ultra petitem, ak súd formulačne upraví petit návrhu vo výrokovej časti rozhodnutia, keď návrhu žalobcu vyhovuje. Súd musí výrokovú časť rozhodnutia formulovať tak, aby bola jasná, stručná, výstižná a predovšetkým materiálne vykonateľná (m. m. I. ÚS 122/2012).

16. Dovolací súd názor vyslovený ústavným súdom plne akceptuje a nemá žiaden dôvod od tohto názoru sa odkloniť. Keďže v prejednávanom prípade ide o skutkovo a právne obdobnú vec, v ktorej sa rieši rovnaká právna otázka, dovolací súd si závery vyslovené ústavným súdom v celom rozsahu osvojil. Pokiaľ preto odvolací súd zamietnutie žaloby v časti nároku na morálne zadosťučinenie založil výlučne na závere, podľa ktorého list, ktorým sa mal žalovaný ospravedlniť bol naformulovaný žalobcom v žalobnom petite všeobecne bez uvedenia konkrétnych výrokov, za ktoré sa mal žalovaný ospravedlniť, ide o rozhodnutie nesprávne, založené na neprimeranom formalizme. Pritom v danej veci konajúce súdy vyhovel zdržovacej žalobe v celom rozsahu, t. j. ani jeden z výrokov uvedených v žalobnom petite

nepovažovali za pravdivý. Preto aj keď tá časť žalobného petitu, ktorá sa týkala nároku na priznanie morálneho zadost'učinenia, bola formulovaná všeobecne, bola vecne previazaná s časťou žalobného petitu, ktorý sa týkal zdržovacej žaloby obsahujúcej v jej petite presne špecifikované konania žalovaného, ktorých rozširovanie sa mal žalovaný zdržať. Podľa dovolacieho súdu, ak odvolací súd napriek tomu nepovažoval petit žaloby za jasný, zrozumiteľný a materiálne vykonateľný, nič mu nebránilo vo výrokovej časti rozhodnutia formulačne upraviť petit tak, aby spĺňal uvedené zákonné požiadavky.

17. So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolateľ opodstatnene namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Najvyšší súd preto rozsudok odvolacieho súdu v časti potvrdzujúcej rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., ktorým žalobu o poskytnutie primeraného zadost'učinenia vo forme písomného ospravedlnenia zamietol a vo výroku o náhrade trov odvolacieho konania zrušil a vec mu v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 a § 450 CSP).

18. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). K dovolaniu žalovaného dovolací súd uvádza nasledovné:

19. V danom prípade žalovaný vyvodil prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

20. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Žalovaný vyvodzoval procesnú vadu konania uvedenú v § 420 písm. f/ CSP z toho, že odvolací súd nevykonával ním navrhnuté dôkazy, čím došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

22. S poukazom na uvedenú námietku dovolací súd uvádza, že v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne

vyhodnotenie niektorého dôkazu. Navyše, v danom prípade odvolací súd (rovnako aj súd prvej inštancie) uviedol v rozsudku náležitým spôsobom dôvody, pre ktoré k porušeniu práva na spravodlivý proces nevykonaním dôkazov na strane žalovaného nedošlo.

23. Na podklade vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné a preto ho podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol.

24. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.